

rettet forskellige Spørgsmaal til dem, og at man net p nu med Finanslovedebatten for Øje har bedt dem om at forebringe disse eller hine Ønsker for det høje Ministerium. Maa jeg have Lov til at frembære nogle af de Ønsker, man har bedt mig om at slaa til Lyd for.

Først maa jeg da henvende mig til den højtærede Minister for offentlige Arbejder. Paa Finansloven for 1903—04 blev der bevilget et Beløb paa 83 000 Kr., som skulde bruges til Forarbejder til, naar Tiden kom, at rejse en ny Post- og Telegrafbygning i Randers. Det er altsaa allerede nogen Tid siden, og derfor kan man forstaa, at man nu begynder at vente paa denne Sags Løsning. Paa Finansloven for 1919—20 bevilgedes 200 000 Kr. til forudgaaende Arbejder, og der er i den Anledning udarbejdet Tegninger til Bygningen. Desværre er jo nu Statens Bygningsinspektør paa dette Omraade, Professor Kampmann, afgaaet ved Døden, og det har noget sinket disse Forarbejder i Henseende til den tekniske Side, men jeg vil gerne bede den højtærede Minister for offentlige Arbejder have sin Opmærksomhed henvendt paa dette Forhold. Forholdene paa Posthuset i Randers er rent ud sagt skandaløse. Der er saa lidt Plads, at man nærmest kommer til at tænke paa et Posthus i en Landsby. Nu er Randers selvfølgelig ingen Strøstad, men dog saa stor en By, at disse Lokaler slet ikke staa i rimeligt Forhold dertil. Postmesteren kan ikke have et Rum for sig selv, men maa have Folkene siddende at arbejde i hans Stue. Jeg vil samtidig bede den højtærede Minister have sin Opmærksomhed henvendt paa et andet Forhold, nemlig at man erhverver yderligere Grund til denne Post- og Telegrafbygning, idet Bygningen, saaledes som Grunden er, ikke kan blive saa heldigt indrettet, som blandt andre Postmesteren i Randers mener at den bør være. Jeg henleder altsaa den højtærede Ministers Opmærksomhed paa Nødvendigheden af denne Postbygning og Ønskeligheden af, at der snarest muligt tages fat paa, hvad der kan tages fat paa ved dette Forretagende.

Til den højtærede Undervisningsminister skal jeg gøre et Par Bemærkninger om den Statsskolebygning, som der ogsaa er givet Bevilling til. Folk i Randers undrer sig noget over, at Bygningens Opførelse ikke er paabegyndt. Saa vidt mig bekendt er der ikke yderligere at drøfte vedrørende denne Sag. Randers Byraad har velvilligt stillet en Byggegrund til Raadighed, og alt det formelle er formentlig i Orden. Jeg vil

gerne lyse efter denne Statsskoles Opførelse med Tanken paa den Vinter, vi staaar overfor.

Der maa jo skaffes Arbejde. Raabet om Arbejde lyder stærkere Dag for Dag, Produktionen skal sættes op, Arbejdstiden skal forlænges, og Lønkræften skal standse. Det er de tre Ting, man stadig hører fra denne Talerstol, naar de ærede konservative Talere, Venstremænd iberegnet, har Ordet. Naar man staaar som Tilhører i dette Ting, faar man næsten den Følelse, at der kun er een Klasse i Danmark, nemlig Arbejderklassen, som lever i Velleved, som ødsler Pengene bort og i det hele taget har det nogenlunde anstændigt. Det Indtryk faar man, naar man hører de ærede Talere staa her og kaste med Sten. Jeg tror, det var en æret Venstremand, som brugte net p dette Udtryk. Men er der nogen, som der er kastet med Sten efter baade i sidste Samling under Kornlovsdebatten og i denne Samling, saa er det vist Arbejderne. Men de optager det ikke altfor alvorligt. Det er nemlig saadan, at mange af dem, som raaber højt om, at Arbejdsdagen skal forlænges, og at der maa arbejdes mere, er Folk, som slet ikke selv arbejder, men kun lever af andres Arbejde. Lige saa lidt tager vi det alvorligt, naar Folk med 20—30 000 Kr. om Aaret staaar og taler om at spænde Livremmen ind; det kan man kun tage som en daarlig Vittighed. Det, som gaar som en rød Traad gennem det hele, er dette: Lønnen er for høj. Men jeg tror dog, jeg tør sige, at jeg har saa meget Kundskab til Forholdene indenfor Arbejderklassen herhjemme — selv om jeg nu i et Par Aar har hørt til de saakaldte Arbejdsgivere — at jeg mener, jeg kan tale med om, hvorledes disse Forhold ligger. Naar f. Eks. en Forretningsmand af Overklassen i en Tid, hvor der er Væreknappehed, eller ved særlig Dygtighed i en Tid, hvor Konjunkturerne kommer ham til Hjælp, tjener sig en Formue paa et Par Dage, er han en dygtig og energisk Mand, som man maa se op til; saa dømmes man ham net p efter det Maal, som det ærede Medlem Hr. Laursen ikke ønskede Folk dømt efter, nemlig hans Pengesæk. Men naar et enkelt Arbejder eller en Gruppe Arbejdere paa et givet Tidspunkt faar Lejlighed til at sætte sin Løn en Smule op over det, som er almindeligt, skrigger Overklassen i dette Land op, som om de havde en Kniv i Halsen, og saa tales der om, hvorledes disse Mennesker vil ødelægge Samfundet, vil have det hele. Men som sagt, vi tager det ikke meget alvorligt.

Jeg vil gerne have Lov til at komme